

jej dziecko, będące obywatelem państwa trzeciego, ponieważ spełnienie warunku wymaganego okresu zamieszkania nie jest wymagane w stosunku do dziecka będącego obywatelem UE?

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).
- (²) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ankenævnet for Uddannelsesstøtten (Dania) w dniu 26 stycznia 2012 r. — LN

(Sprawa C-46/12)

(2012/C 109/12)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Ankenævnet for Uddannelsesstøtten (kolegium odwoławcze ds. stypendiów i kredytów studenckich)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: LN

Pytanie prejudycjalne

Czy artykuł 7 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2004/38/WE (¹) w związku z art. 24 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie (przyjmujące państwo członkowskie) dokonując oceny, czy daną osobę należy uznać za pracownika uprawnionego do zasiłku studenckiego, może wziąć pod uwagę okoliczność, że osoba ta przybyła do przyjmującego państwa członkowskiego zasadniczo w celu odbywania studiów, tak iż przyjmujące państwo członkowskie nie jest zobowiązane przyznać tej osobie zasiłku studenckiego w celu odbywania przez nią studiów (zob. powołany wyżej art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE)?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 5, t. 5, s. 46).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrchní soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 7 lutego 2012 r. — Marián Baláz

(Sprawa C-60/12)

(2012/C 109/13)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Vrchní soud v Praze

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Apelujący: Marián Baláz

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrażenie „sąd właściwy także w sprawach karnych”, zawarte w art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (¹) (zwanej dalej „decyzją ramową”) należy interpretować jako autonomiczne pojęcie prawa Unii Europejskiej?
- 2) a) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, jakie ogólne przesłanki powinien spełniać sąd państwa, który może z inicjatywy osoby zainteresowanej rozpatrzyć jej sprawę w odniesieniu do orzeczenia wydanego przez organ niesądowy (organ administracyjny), aby móc uznać ten sąd za „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej?
- b) Czy austriacki Unabhängiger Verwaltungssenat (sąd administracyjny) może zostać uznany za „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej?
- c) W wypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy wyrażenie „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej powinno być interpretowane przez właściwy organ państwa wykonującego zgodnie z prawem państwa wydającego w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej, czy też zgodnie z prawem państwa wykonującego?
- 3) Czy „możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia” przez „sąd właściwy także w sprawach karnych” w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej występuje także w sytuacji, gdy osoba zainteresowana nie może bezpośrednio skierować sprawy do rozstrzygnięcia przez „sąd właściwy także w sprawach karnych”, lecz musi najpierw zaskarżyć orzeczenie organu niesądowego (organu administracyjnego), przy czym wniesienie środka zaskarżenia skutkuje utratą skuteczności przez to orzeczenie oraz wszczęciem zwyczajnego postępowania przed tym samym organem, a jedynie orzeczenie wydane w takim zwyczajnym postępowaniu może zostać zaskarżone do „sądu właściwego także w sprawach karnych”?